

PERIÓDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

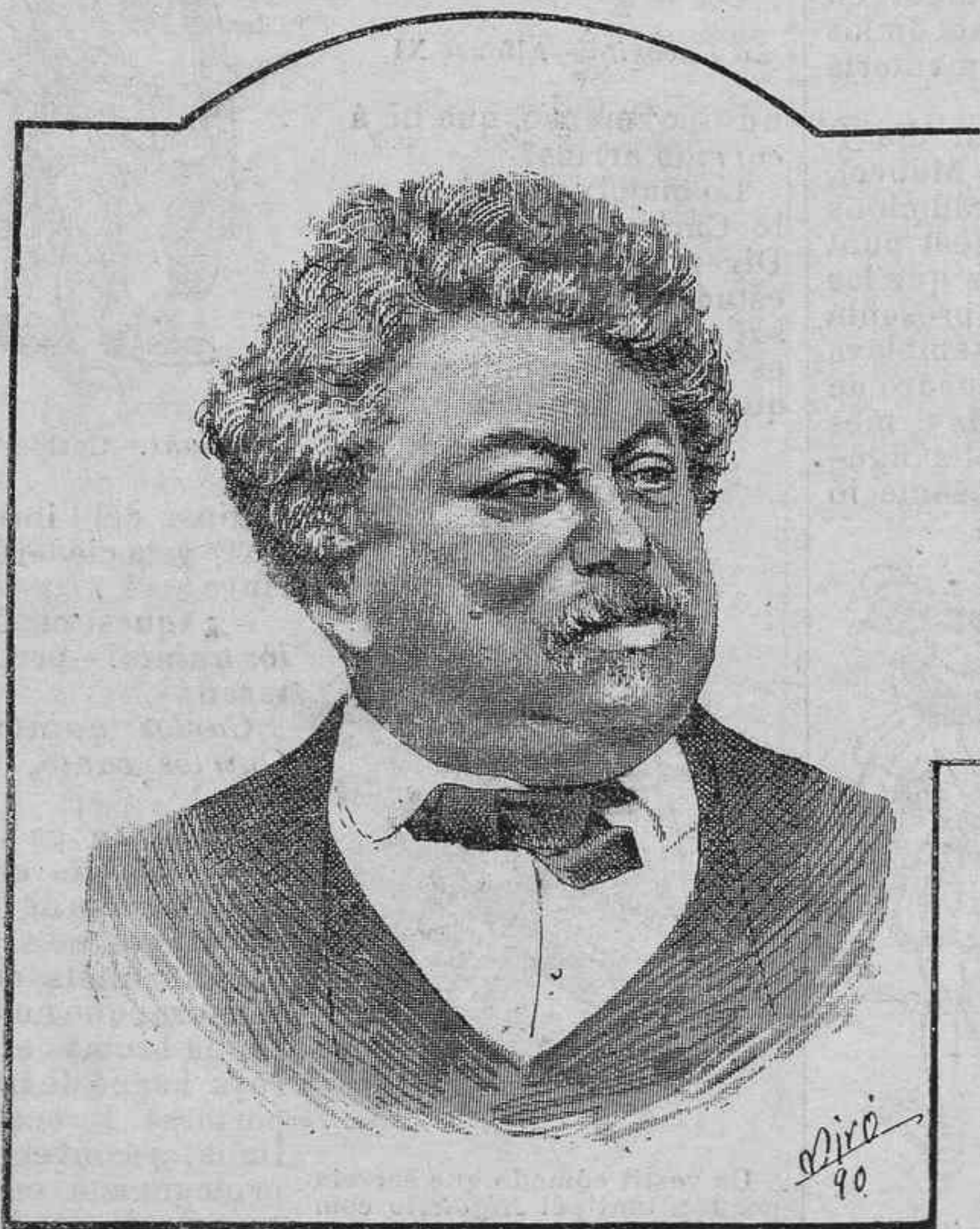
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

A. DUMAS (PARE).

Escrigué un mar de novelas
 de mil classes y colors,
 plenas d'interés y gracia,
 si no plenas de primors.
 Fou popular en son día,
 vejé de la gloria 'l brill
 y, fruyt d'un treball atlétich,
 deixá un gran nom... y un gran fill.

LAS ÓPERAS DEL DÍA.

Il·lustració de LABARTA.

Los anacronismes passen ja com a moneda corrent en nostres teatros lírics, de tal manera que en moltes ocasions, sinó sempre, en lloch de una òpera creyem presenciar una ridícula mascarada.

Y es just confessar qu' en aquest punt lo Gran Teatro del Liceo se 'n endú la palma. Las decoracions s' han anat fent tant velles que no sembla sino que 'l públich se las miri a través de un vidre brut, y 'ls trajos, especialment los de las masses, semblan talment rebrechs de drapayre. No es extrany que 'ls coristas y 'ls comparsas presentin aquell aspecte de miseria y deixadés que arriba a l' ànima. Si jo tingués plenas facultats de la Junta de accionistas, propietaris ó lo que sigan, que pensan en tot menos en procurar lo decoro del espectacle, algunas vegadas, quan los coros ab los seus descuits musicals se fan dignes del trajo que vesteixen, los diria:

—Vaja, noys, animarse que ja 'us farém un vestit nou.

¿No 'ls sembla que si 's veyan més bèn ajensats cantarían ab més delit?

La miseria que reflectan las masses, se transforma las més de las vegadas en insigne ridiculés tractantse dels cantants que constituheixen lo que se 'n diu primeras parts.

Si en lo primer ters del sigle que está a punt de acabar podían disculparse certs anacronismes y certas convencions, avuy no tenen justificació possible. ¿Qui es, avuy, que ignora lo modo de vestir posat en us en épocas determinadas? L' art tipogràfic ab tots sos recursos ha divulgat en llibres é ilustracions los tresors acumulats en los museos, de tal manera que avuy la indumentaria es patrimoni de tothom.

Aquí vingué un día l' eminent barítono Maurel, que seguint las tradicions francesas, en aquest punt més escrupulosas que las italianas, nos presentá un Nevers que semblava arrencat de un quadro de aquell temps. May més hem olvidat aquella figura hermosa, representació

Lo Nevers de 'n Maurel.

exacta de una época. En cambi, als italiáns, ningú 'ls treu dels macarróns ab formatje. Pero, ¿a qué esforçosarnos en mentar diferencias, quan l' amich Labarta ho ha fet gráficamente com aquí poden veure? Per aquestas cosas serveix més la ploma del di-

Lo Nevers dels italiáns.

buixant que la del escriptor. Mirin y comparin.

¿Es tant difícil respectar la historia, quan una òpera, com *Los Hugonots*, se refereix a un aconteixement precís y determinat, que ha deixat tants recorts y sobre 'l qual existeixen tants d'atos gráfichs indubitables? ¿Tant mal estava 'l célebre Maurel, tant lleig es lo trajo que vestia, que tinga de preponderar lo *macarronisme* italiá dels nostres cantants lírics?

Y en totas las òperas passa dos quartos de lo mateix. En algunas veyem apareixer personatjes històrics de gran renom é importancia, pèl gran paper que han desempenyat y no per cert cantant árias, duos, tercetos y concertants. Pero aixís y tot, ¿quina dificultat hi hauria en caracterisarlos degudament, y sobre tot en vestirlos conforme a la indumentaria? Suposo que haurán vist *La Favorita* ¿qui no l' ha vista?

La Favorita.—Alfonso XI.

un tipo manso que ni a corrido arriba?

Lo mateix succeheix ab lo Carlos V del *Hernani*. Digan fins als noys qu' estudian *Historia universal* al Institut que aquest es lo famos emperador que tant admiran en las

Hernani.—Carlos V.

páginas del llibre de text, y 's clavarán a riure.

—¿Aquest es Carlos quinto?—preguntarán.

Carlos quinto ó Quirlos canto, tant se val.

Rigoletto es una òpera basada en lo *Roi s'a muse* de Victor Hugo, sols que per dificultats de la censura, que no consentia bromas ab los reys, hagué de transportarse l' acció a Italia, y convertir al protagonista en un cert duch de Man-

Un vestit cómodo que serveix per tot, tant pèl *Rigoletto* com pèl *Barbero*.

tua, molt aficionat á certas aventuras que caracterisaven al rey Francisco I de Fransa.

De totes maneres, tal com los tenors acostuman á vestir al personatge, ni es Duch de Mantua, ni es Francisco I, ni es més que un tipo de vano de senyora.

En cambi, 'l trajo que 's posan, per ser dolent, t'è la ventatja de servir per tot. Aixís lo públich ha pogut veure á un célebre tenor vestit del mateix modo quan feya 'l *Rigoletto*, que ha de suposarse que passa á principis del sigle XVI, com quan feya 'l *Barbero*, que transcorre en la segona mitat del sigle XVIII. En aquest espay de 250 anys no va cambiar la moda... ó millor que la moda, la tonteiría del tenor.

¿Y per aixó se 'ls pagan tants cents duros cada nit que cantan?

Aném seguint, que la materia es inagotable, entrant ara en lo capítul dels guerreros.

Prototipo dels guerreros del sigle XIV es *Manrich* lo protagonista de *El Trovador*.

¡Bè s' ha fet vegadas

Lo Trovador. - Manrich.

aquesta ópera! Y sempre haurán vist lo mateix Manrich. No digan, que fins sembla mentida que una noya com la pobre *Leonor* se perdi per un home que va vestit de aquesta manera, digne, á tot estirar, del *Niu guerrer*.

Pero n' hi ha un altre que no per ser de creació recient, desmenteix per aixó la tradició establerta en los teatros d' ópera. de fer sempre las cosas á capritxo. Tal es, *D. José de la Càrmen*.

Segóns *Prosper Me-*

Carmen. - D. José.

rimée, *D. José* era dragó; pero tal com lo presentan al Liceo, apenas arriba á *sargantana*.

Una de las óperas més típiques en materia de vestuari, es *La Traviata*. En ella més qu' en cap altra, cada hù fá lo que vol, principalment la protagonista. Lo tenor, pèl regular, vesteix sempre de mosque-

La Traviata. - 186...

tero, ab gran profusió de puntas y de b'ondas; en cambi, *Violeta* s' atén al últim figurí. Durant la década del 60 portava mirinyach ab farbaláns. Actualment, gran vestit de qua, ab lo seu *polisón* corresponent y guants de vint botóns. Lo galán y la dama, més que per cantar una ópera, sembla que s' hajan arreglat per assistir á un ball de trajes, en que la disfressa dels homes siga obligatoria, podenthi concorre las senyoras, vestidas de societat, que fins en aixó agafan las cosas al revés, ó com si diguessem lo rave per las fulles

¿Volen més anacronismes?

Donchs vajan examinant aquesta ópera, que inspirada en un assumpto modern, s' ha echao pa atrás, per evitar que 'ls homes surtin á cantar ab pantalóns llarchs, frach y xistera, mentres que la part femenina no 's vol po-

La Traviata. - 188...

sar en idénticas condicions, mantenintse inperterrita en lo terreno del modernisme.

Lo mateix contrast que ofereixen lo tenor y la tip'e s' observa en dos dels personatjes més insignificants, com son lo metje y la cambrera. Lo doctor sembla que vulga anar á un ball de máscaras mentres la cam-

La Traviata. - La cambrera y 'l metje.

brera li respón que no hi pot assistir porque encare ha de fer dissapte, y la mestressa la renvaria.

¿Y qué dirém dels coros? ¿Qué de aquells picadors tan *esgallichaos*, qu' en qualsevol plassa se 'ls treurían del davant á cops de taronja? Vaja, que per presentar óperas

La Traviata. - Lo tenor y 'ls coros.

de aquesta conformitat, que 'l públich admet sols per rutina, se necessita haverse begut l' enteniment.

He parlat al principi del paper trist que solen fer las massas corals en totas las óperas; pero encare hi ha qui las aventatja, en miseria y atrotinament. Los que 's troban en aquest cas son los músichs de la banda. A aquests sí que se 'ls disfressa de qualsevol manera. Jo crech que 'l sastre pren los primers guinyapos que li venen á má, correspongan ó no correspongan á l' ópera en que han de pendre part. Los músichs de la banda son la terragada de la terragada.

Músich de la banda, en qualsevol ópera.

Aixís es que la majoria protestan de aquest insult ó de aquest crim de lesa indumentaria, y á través de la disfressa, per demostrar que son homes, ensenyan lo coll planxat de la camisa, la corbata y alguns hasta l' hermilla, com volent dir:

—Consti que se 'ns ha obligat á disfressarnos, á pesar de que nosaltres tenim roba propia.

¿No troban qu' es altamente llastimós que tot aixó succeheixi en teatros de primera categoria? ¿Quina rahó será prou poderosa per abonar semblant descuit y tan espantós galimatjias? Dirán los filarmónichs cegos, que al teatro lírich s'hi va sols per sentir cantar. Enhorabona: en aquest cas, la ilusió escénica hi estará de més y 'ls cantants podran lluhirse tant com vulgan, sortint vestits de societat, y prescindint de l' acció de l' ópera. ¿Diuen que aixó sería molt fret y pecaría de monótono? Llavors no hi ha més remey que posar las obras bè, ab escrupulositat y ab esmero, sense anacronismes, sense permetre que cada hu llauri com vulga, atenentse sempre á las exigencias de las arts plásticas y augmentant lo goig del oído ab lo de la vista, fins á formar un conjunt complert y armónich.

Tal deuria ser l' art lírich, y avuy qu' escassejan los cantants de punta, com los tenors de mil duros per funció, alguna cosa podria ferse per reanimar l' espectacle decadent, acudint als recursos de la escenografia y completantlos ab la major escrupulositat en punt á la indumentaria.

P. DEL O.

AB FRANQUESA.

SONET.

Ma joventut recordo com un quènto d' aquells que pèl carré algún cego canta; joventut ¡ay! d' amors y de carpanta, de carpanta y d' amors, á fé no mento.

De gana ara no 'n passo, ni consento en sufrir del Amor lo dart que planta, fent malbé tot sovint m' ampla garganta per cantar romansets que ja no invento.

En va al día d' avuy amable intento

conquistar á la hermosa que m' encanta, ab la fredor que al cor experimento.

De mí ha fugit Cupido, mes no ho sento, puig sa mare es ab mí, y ab gracia tanta que ab ella solzament ja m' accontento.

A. ROSSELL.

LA PESCA.

I.

«Amich Carlos: Per olvit involuntari, no vaig convidarlo al mèu casament; pero desitjo redimirme d' aquest pecat, invitantlo á passar alguns días en la torre ahont visch actualment, saborejant las delicias de la lluna de mel. Es una finca espléndida, y li juro que hi estará molt bè. Entre 'ls varios atractius ab que conta, hi figura un extens lago, ahont hi ha barbs y peixos en abundancia. Si ve, pescará. Lo camí ja 'l sab: línea del litoral, se traslada á Collflorit, y á doscents passos del poble hi ha la torre. L' esperém.

»Sèu sempre,

»Pere Llinàs.»

Quan en Carlos va rebre aquesta carta, la primera intenció seva va ser no ferne cas y deixar que don Pere 's divertís y saborejés sense testimoni las doluras de la lluna de mel.

—Pero ¡qué diable! —va dirse després:—la estació es bastant agradable y convida á fer una excursioneta. Sí, se 'm figura que 'm distraurè bastant, perque si la senyora que don Pere ha escullit es tan tanoca com ell, per forsa s' han de produhir escenas deliciosas. Además... aixó del lago m' acaba de decidir. Si la companyia d' ells m' aburreix, sempre tindré 'l recurs de plantarlos y anármen á pescar. —

Presat aquesta resolució, en Carlos va arreglar una petita maleta, y sense més preparatius va encaminarse á la estació del ferrocarril de Fransa.

II.

Era poch avants de la una, quan en Carlos va arribar á las portas de la possessió de don Pere.

No va tenir necessitat de preguntar per ell á ningú.

Lo nou casat estava cabalment llegint lo diari, assentat sota un arbre davant de la casa, y al veure al jove, corregué á obrirli 'l reixat, ab vivíssimas mostrás d' alegría.

—¡Oh! ¡Quán amable ha sigut, Carlos! La veritat, no esperava menos de vosté, tan galán, tan bon amich, tan...

—Jo soch qui ha de estar agrahit á la amabilitat seva, que 'm proporciona 'l gust de visitar aquesta finca de la qual hi sentit fer molts elogis...

—Tot ho veurá luego, tot; pero avants es precís reposar.

Y girantse cap á la casa:

—Joan—digué á un baylet qu' estava arreglant unas enredaderas—pren aquesta maleta y éntrola á dins.—

Los dos amichs van assentarse á la sombra d' uns plátanos; lo sol comensava ja á molestar una mica, y un rato de fresca després de dugas horas de carril no venia gens malament.

—¡Ja ho veu! —va exclamar don Pere, donant copets al jono'l del seu amich:—ja ho veu, al últim també y he caygut. Pero no puch queixarme: m' hi defensat una pila d' anys,—pues vaig ja pèls

cinquanta—y he tingut la sort de trebar, no una dona, sinó un àngel, una perla, una criatura que —vegi si soch modest y franch—casi crech que no me la mereixo...

—¡Caramba!—replicá en Carlos, mossegantse 'ls llabis, pues coneixent lo carácter exagerat de don Pere, sabia qu' era capás de donar lo nom de *perla* á qualsevol antigualla—¿que no es de la edat de vosté donchs?

—¡Ca! Ni arriba á la meytat: vintidós anys escassos. Ja la veurá... es un serafí.—

En Carlos va posarse serio y 's va mirar á don Pere ab un ayre de compassió, que l' altre va figurarse qu' era enveja.

III.

Avants d' entrar en la casa, tota vegada que la senyora estaria en aquells moments arreglantse pera assentarse á taula, don Pere va proposar á n' en Carlos que examinessin lo jardí que rodejava la torre

Era lo que se 'n diu una finca régia. Inmensos quadros de plantas s' extenían pèls quatre punts cardinals; llargas alamedas crusavan lo jardí en totas direccions; á cada pas hi havia un salt d' aygua, un sortidor ó una fonteta, y després d' atravesar una hermosa gruta que comunicava ab un elegantíssim kiosco, molt apropósit pera descansar, llegir, enrahonar... y altres cosas, s' arribava al *lago*, espayós estany d' aygua, fresca y corrent, ahont se veyan serpentejar los barbs y las anguilas com dintre una inmensa peixera.

En Carlos estava extassiat; lo propietari casi no cabía á la pell, d' orgull y satisfacció, davant del entusiasme del seu amich.

—¡Cóm hi pescará aquí! ¿eh?

—¡M sembla que hi passaré algunas horas!—va respondre 'l jove verdaderament engrescat ab la idea de tirar l' am desde aquellas riberas encantadas.—

Quan més enfabats estavan tots dos, contemplant los saltiróns dels peixos y las ondulacions de las ayguas, se sent á prop d' ells remor de fulles y una veu pura y argentina que crida ab accent fatigat:

—¡Peret!... ¿ahónt ets?

—¡Ah! va fer don Pere, girantse en direcció á la veu:—es la mèva costella. ¡Vina, Matildeta, som aquí!—

Y com una aparició celestial, se presentá á la seva vista la graciosa figura de la mestressa de la casa.

Tot lo qu' en Carlos podia haverse imaginat de elegant, fresch y seductor, era pàlit al costat de la realitat qu' estava veyent. La senyora de don Pere no era una perla, com deya ell, sino una joya cuberta de perlas en tots sentits y direccions.

—Li presento la mèva senyora—va fer don Pere, mirant á n' en Carlos ab ayre de triunfo.—

Y cambiant la direcció de la vista, continuá:

—'T presento al jove don Carlos Palma, un dels meus millors amichs.—

En Carlos y la Matilde van aixecar los ulls, lo llam de sas miradas va crusarse y cada hù va sentirse dintre 'l cor una especie de punxadeta.

IV.

Fa tres días qu' en Carlos es á la finca de Collflorit: ¡fa tres días... y á n' ell li sembla que tot just fa cinch minuts!

Don Pere es un bon home en tota la extensió

de la paraula, y si no li posan una cosa molt á prop del nas, no la veu. En Carlos es un jove emprendedor y aixirit com lo qui més, y no acostuma á anàrsen per las brancas. La Matilde es una nena tot' amor, afanyosa d' apurar lo néctar de la vida... y está casada ab un home vell, tonto y sense cap atractiu.

¿Qué ha de passar?

Mentres don Pere baixa al poble pèls seus negocis, ó dorm—que ho fa molt sovint—ó s' entreté llegint lo diari, las copas dels arbres y las poncellas dels rosers veuhen cosas que no dirán may á ningú perque no tenen boca, y encare que 'n tinguessin tampoch ó dirían per no perturbar la felicitat de dos sers tan amables y tan simpáticos com la Matilde y en Carlos.

V.

Al cap de quinze días, lo nostre jove 's veu obligat á tornar á Barcelona.

Don Pere l' acompanya fins á la estació, agrahintli la seva visita y planyentse de no haverlo pogut obsequiar més

—Suposo—li diu— que de tots modos no se 'n deu anar descontent.

—Al contrari—respón en Carlos—me 'n vaig de tal modo, que tinch por d' anyorar la hospitalitat que hi trobat á casa seva.

—La llástima es que s' haja volgut dedicar á pescar.

—¡Ah!—exclama 'l jove:—pues hi pescat... y molt...

—¡Ay ay! ¡jo no l' he vist pas may ab la canya!

— Jo pesco d' un' altra manera... ab la mà...—

Y apretant la de don Pere, puja al tren, que immediatament se posa en marxa, llensant negrosas glopadas de fum.

A. MARCH.

LO BO Y LO BELL.

Malena com que es jove
y hermosa com un sol,
sa tendre ma pretenen
los joves de més nom.

Malena es desdenyosa,
ningú li agrada prou,
lo seu desdeny llatzera
ensempe á déu mil cors.

Coloma es una noya
que no ha hereditat més dot
de Déu y de sa mare
que un dols y amorós cor.

Ningú son esguart posa
en son rostre xamós;
si es trist viure oblidada,
Coloma ho sab de bó.

¡Belleza, fútil forma,
tú sí que 't rius del món!
¡Bondat, sublim essencia,
ningú véu ton valor!

JOSEPH ALADERN.

¡MAIG!

¿No 'l demanavan?
Donchs aquí 'l tenen.

Jo no hi vist res tant sabi y ben organiscat com la naturalesa.

Es un rellotje que no s' espatlla may.

Ja 'n poden fer de diabluras los homes; ja 'n poden pensar de barbaritats los governs: los mesos van seguint lo seu curs, la máquina universal roda que rodará, y després del hivern vé la primavera, després del bróquil las maduixas, y després del inconstant abril lo dols y apacible mes de maig.

Tothom está aixerit, tot respira felicitat y armonía, tot somriu, tot canta...

Aquí se sent un eco de 'n Clavé y una veu que diu:

«Prop del riu hi ha una verneda y un saló en mitj la espessura...»

Allá una *hica* de María, exclama:

»Dulcísima Virgen del cielo *dalicia*...»

Y més enllá, un venedor de gaseosas, crida ab veu atenorada:

—«¡Quí la peta!»

Las taulas de las floristas semblan castells de rosas, xeringuillas y violetas.

Los carrers y passeigs se veuen plens de noyas guapas...

Es una observació digna de tenirse en compte.

Comensar lo més de maig y apareixer una inundació de donas hermosas es tot hú.

¿Ahónt se fican durant l' hivern las nostras bellesas?

¿Es que fugen com las orenetas y no tornan fins que 'ls sombrerers posan als aparadors los primers barrets de palla?

¿Es que l' hivern las enlletjeix y no s' atreveixen á presentarse en públich?

Jo no he pogut averiguarho.

Pero per xó no 'm preocupo. Quan no veig noyas guapas, ho lamento y callo. Quan per tot arreu ne trobo, me las miro... y no passo d' aquí.

Ara es l' época en que 's vesteix ab més elegancia y economía.

Hi ha sastre que per quatre duros fa un traje de familia; es dir, fa un traje pèl pare y dos ó tres fills.

Per xó 'ls elegants y aficionats á mudar sovint de roba son partidaris del istiu, porque per un parell de pessetas tenen una do'zenota d' americanas.

Las capas y 'ls manguitos corren á refugiarse en lo racó més fosch del armari.

Los vanos comensan á bellugarse.

Los gossos presentan los primers síntomas de rabia...

En fi, tothom está alegre.

Amos de casas de bany, empressaris de teatros d' istiu, aficionats als toros, venedors de sombrillas...

Pero ara com ara, lo qui sens dupte está més content es l' afortunat trovador que ha guanyat als Jochs florals lo premi de las pessetas ofertas per l' Ajuntament.

Lo que hi ha es que aquesta alegría no será completa fins que las cobri.

Y 'm sembla que si las vol cobrar ¡haurá de fer més poestas al caixer...!

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES.

LOS MALHECHORES DE MADRID

por D. MANUEL GIL MAESTRE.

No hi haurá un sol barceloní que haja olvidat al antich jutje de Sant Bertrán, tant zelós y actiu en la persecució dels delinqüents. Sas condicions notables li valgueren un día l' admiració de la ciutat, llavors plagada de gent de mal viure, y per efecte de las reclamacions del públich, lo govern, donant á sa activitat major camp d' acció, lo nombrá gobernador de la Provincia. En lo desempeñyo de son cárrech prestá admirables serveys y, fruyt de sas observacions, doná á l' estampa un llibre curiosíssim ab lo títul de «*La Criminalidad en Barcelona.*»

Avuy, y partint del principi de que fins en materia de criminalitat s' observan condicions de carácter étnich ó regional, que estableixen diferencias entre 'ls malfactors de una y altra comarca, acaba de publicar *Los malhechores de Madrid*, qu' es com aquella, una obra filla de l' observació, tan útil pera 'ls encarregats de perseguir los delictes, com pèl públich, interessat en conéixer las artimanyas de que solen valerse en l' exercici de la seva industria. En alguns punts, com en los referents á la falsificació de moneda, bitllets de banch y valors públichs, lo Sr. Gil Maestre, prescindeix ab molt acert de descriure 'ls sistemas que acostuman á usar, á fi de no treballar á favor dels que vulgan dedicarse á tant perniciososa industria, pero en los demés ho diu tot, ho explica tot, y lo qu' explica y diu ensenya verdaderament á prevenirse.

Los malhechores de Madrid constituheix en certa manera la fisiología del criminal madrieny, desde que com á pillet de carrer dona 'ls primers passos, fins que arriba á la elevada qualitat de *topista, atracador y dronista*, que son ja

ANGEL Y SERAFÍ.

—Lo teu Monjo va salvarse,
á pesar del seu pecat;
pero 'l Judas se condemna...
¡Estás excomunicat!...

‘ls darrers esglahóns de la escala, en l’ art de apropiarse de lo agé.

La segona part del llibre està consagrada als estafadors y timadors de totes classes y categorías, que tant abundan en aquella capital y en totes las ciutats de alguna importancia; y també en aquest punt s’ hi trobaran llissóns y advertencias molt útils á la gent honrada.

Un estudi de las presóns y presidis, que tal com se troban constituïts, forman verdaders conservatoris de criminals, y dels sitis d’ encubriments de delictes, termina un volúm, en lo qual l’ interès brota de cada una de sas pàginas.

Sols un home com lo Sr. Gil Maestre, que durant tants anys ha practicat la carrera judicial, donant probas sempre de una pasmosa perspicaçia, podia acumular tan gran número de datos y observacions en una materia generalment desconeguda, y que no obstant ocasiona tan gran número de víctimas. Algúns dels fets que relata reuneixen tot l’ interès de la novela, y es per aixó, com també pèls sentiments humanitaris que revela són autor, que l’ obra ‘s fa llegir com lo millor llibre d’ entreteniment y amenitat.

Molts dels mals socials que ‘s lamentan, son

fills de la societat mateixa, de sos descuits, de sa dessidia, dels mals sistemas penitenciaris avuy en boga. Créu lo Sr. Gil Maestre que moltíssims individus que arriban ara molt enllá en la carrera del crim, se detindrían en sos primers passos, si al mateix temps que la societat castiga sas malifetas, procurés educarlos, instruirlos, ensenyarlos á treballar, en una paraula, si fes tots los possibles pera regenerarlos.

Lo llibre del Sr. Gil Maestre, escrit en un estil animat y viu, enclou grans ensenyansas y ‘s fa digne de ser llegit y meditat.

EL SOCIALISMO CATÓLICO, por E. DRUMONT.— Forma part aquest treball de una titulada *Biblioteca socialista catòlica*, titol que xocarà á més de quatre, no sabent cóm donarse compte de aqueixa aliansa ó conexió entre ‘l socialisme y ‘l catolicisme.

No obstant, sembla que la iglesia catòlica, qu’ en los seus primitius temps era no sols *socialista* sino *comunista*, tracta ara de ficar basa en la qüestió obrera que ‘s presenta per tot arréu més ó menos amenassadora, desempolvant antichs textos en apoyo de la seva pretensió.

Lo capítul de 'n Drumont, que constituheix lo cos de aquest folleto, es un escrit virulent, com tots los que brotan de la ploma del famós anti-semita. No sembla sino que haja sonat l' hora de desferse dels grans ricatxos que monopolisan la riquesa d' Europa. Si la iglesia ampara aqueixas tendencias, ja 'ls dich jo qu' estém ben frescos.

Una de las particularitats del folleto es lo prólech que 'l precedeix, en lo qual hi ha un ingeniós paralelo, demostrant que lo que demaná 'l Congrès internacional obrer socialista celebrat á París del 14 al 21 de juliol del any passat, ho apoyan, á la sèva manera, en escrits autèntichs, l' emperador Guillém de Alemanya, lo cardenal Manning de Inglaterra y 'l Papa de Roma.

RATA SABIA.

UN QUADRO.

L' *Exposició Parés* es aquests días una professó feta. Se comprén. Lo Sr. Parés ha lograt que 'l públich de Barcelona puga admirar lo magnífich quadro de Jiménez Aranda, l' únich espanyol que sigué recompensat ab diploma d' honor en l' últim certamen universal de París.

Porta, donchs, una gran recomendació. Pero fins sense aquesta 's recomana l' obra per sí mateixa.

Lo quadro representa *Una llissó olínica* en una sala d' hospital. La malalta: una pobra noya tísica está seguda en lo llit, mentres lo catedràtich la auscultat: alguns practicants secundan l' operació: un grupo d' estudiants la observan. Ab aquests elements colocats en una sala blanca, espayosa, iluminada per grans finestrals provistos de cortinetas blancas, ha compost Jiménez Aranda un quadro magistral.

En primer lloch, per son modernisme, que feireix l' atenció del espectador de una manera directa, ab la forsa de la veritat. Aquella escena la comprén tothom: aquells tipos tothom los coneix.

En según terme, per sa execució genial. En aquell cuadro hi ha espay, relleu, vida y llum: llum sobre tot. Es una verdadera orgía de blanch y grisos. Las parets son blancas, los cobre-llits son blanchs, blanch es també 'l davantal dels practicants y tot está armonisat de una manera encantadora.

Comprench que 'ls artistas s' entussiasmin davant de aquest *tour de force* pictórich, y qu' espontáneament, fent honor á un company de tant mérit com lo Sr. Jiménez Aranda, pensin dirgirse á la Diputació provincial y al Ajuntament, en demanda de que una obra tan notable, no surti de Barcelona.

Nosaltres associém la nostra véu á la dels artistas que tal pretenen. ¿No 's parla sempre de dotar á la ciutat de museos, que tanta falta li fan, dada la sèva creixent importancia? Donchs aquí tenen una magnífica ocasió pera comensar, tant més quan nos consta que 'l Sr. Jiménez Aranda no ha fixat préu á la sèva obra, desitjós de que la ciutat de Barcelona la posseheixi

FRA JUNCOSA.

Si ab ta mirada de mel
María, algún cop m' aculls,

sento al contemplar tos ulls
com si 'm trobés en lo Cel.

Mes si ab ton desdeny etern
vols ta mirada apartar,
sento tan fer malestar
com si 'm trobés en l' Infern.

Y es que per ma mala sort
per ferme viure ab anhel!
tens en la mirada 'l Cel
y l' Infern dintre del cor.

F. TIANA.

PRINCIPAL.

España.

Per últim divendres va estrenarse... Y era divendres.

Aixó vol dir que després de tants aplassaments, l' ansietat del públich era tant gran com grans eran las s'vas exigencias, resultant que l' estreno sigué algún tant accidentat y l' éxit algún tant discutit.

Pero després del divendres, vè 'l dissapte, y en l' espay de vintiquatre horas, unas estisoras hábils poden fer molta feyna. Corregueren activament las del Sr. Palencia; esmotxaren sense pietat aquells passatjes que menos havian satisfet al públich, y l' obra alleugerida sura, y—ó molt hauria d' enganyarme—surará molt temps en lo escenari del teatro Principal, y en altres escenaris ahont se posi.

España es una especie de viatge á través de la península, amanit ab incidents que recordan algunas vegadas altrás produccions análogas, com per exemple *Los sobrinos del capitán Grant*, lo qual res té d' extrany, tenint en compte que res hi ha més difícil que ser nou en eixa classe de produccions, que descansan casi exclussivament en l' aparato escénich. Aixís y tot, lo Sr. Palencia ha inventat una acció entretinguda, plena de situacions, algunas bastant divertidas, animada ab xistes freqüents, alguns una mica groixuts, y mostrand ab diversos trossos de diálech en vers, la má experta del autor de tantas obras aplaudidas.

Lo mestre Caballero ha omplert, ab sas notas, las situacions que requerían música. No totas las pessas son de igual valor, per més que totas revelin experiencia y coneixement del art. Entre las més aplaudidas, se fan dignes de citarse la sinfonia, resúm dels motius principals de l' obra, un gracios zorzico, l' escena de la fira de Sevilla, rematada ab unas garbosas sevillanas que aixecan al públich, un vals bastant fantástich que canta la tiple en la posada de Monzón, una ronda aragonesa ab motius de jota, qu' es també una pessa entussiasmadora, y per fi, una sardana, que produhiria millor efecte, si la combinació coreogràfica de las bailarinas s' acomodés millor al famós ball catalá, tal com se balla aquí en la nostra terra.

Los pintors Chia y Busato, encarregats del decorat, han tingut ocasió de pintar un sens fi

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

Mariano Foix
1870

—Vaja, ¿veritat qu' es bonich, papá?

—Sí; pero ¿vols dir que 'ls trenta dos duros que 't costa no eran més bonichs encara?

de decoracions, que van succehintse l' una darrera de l' altra com las vistas de un panorama.

Entre las que 'l públich aplaudeix ab més calor, citarém la bonica plassa de un poble de Vizcaya, que té fragments molt bèn interpretats, lo restaurant de la estació de Miranda, lo pas del tren á través de la comarca del Escorial, la vista del Manzanares, qu' es una de las més b'an compresas, la porta del Sol de Toledo, l' interior de la Plassa de toros de Madrit, lo Pati dels Lleóns de la Alhambra, lo Real de la fira de Sevilla, la cascada de Piedra, lo pont nou de Zaragoza y la vista de Montserrat.

També la fantasía final produheix molt bon efecte.

Han contribuït, ademés, al espectacle, ab sos bonichs figuríns, lo distingit dibuixant Sr. Plamas, que ha desplegat la seva fantasía, especialment en lo *desfile* dels distints cossos del exercit y de la marina, aplicats á figuras femeninas, ab que termina l' espectacle.

En la interpretació sobresurten las Sras. García, Gambardela y Bardo y 'ls Srs. García, Peña y Valero, encarregats dels principals personatjes, contribuint al excelent conjunt lo resto de la companyia, alguns de quals artistes quintuplican los seus papers, tal es la prodigalitat de personatjes que figuren en l' obra.

L' autor, lo músich y 'ls pintors son cridats á l' escena, y 'l públich surt satisfet del teatro, y ab motiu. Per una pesseta no més y en pocas horas, ha pogut fer un viatge per Espanya admirant sas principals bellesas, que d' altra manera li hauria costat molt temps y molts quartos.

LICEO.

Faust ha sigut la primera obra de la temporada que no ha provocat la més mínima protesta.

Lo públich esperava ab ansietat tornar á sentir á la senyoreta Carrera, que tant brillantment havia comensat la seva *idem*, desempenyant admirablement la Elsa del *Lohengirn*. A pesar de cantar la *Margarita* per primera vegada, 's portá com una verdadera artista. Ja en lo segon acte acentuá divinament la frasse de sortida. En lo tercer, cantá ab delicadesa la cansó del torn y l' aria de las joyas y com una artista acabada 'l duo, especialment l' *andante*. En lo restant de l' obra se sostingué sempre á una gran altura. La jove artista catalana fa gala de la seva véu bèn timbrada, de una escola de cant esquisida y de una sobrietat de molt bon gust. Lo públich li prodigá 'ls seus aplausos.

No podia negarlos al tenor GabrieleSCO, que 's féu notar com sempre, en totas las pessas per la brillantés dels seus aguts, y en lo *Salve dimora*, per unas notas de cap hermosíssimas. Cantá 'l duo molt bè y brillá extraordinariament en l' escena del desafió.

Molt bè 'l barítono Labán, especialment en la escena de la mort, en que 'l públich, com sempre, l' obligá á ressucitar pera recullir los aplausos; y molt celebrat lo baix Vidal que té en lo *Mefistófeles* lo seu paper predilecte.

La Sra. Carottini interpretá molt acertadament lo paper de Siebel, y 'ls coros y l' orquesta cumpliren com á bons.

Lo mestre Goula fou objecte de la ovació del públich en sa doble qualitat de concertador de la ópera y de mestre de la Srta. Carreras.

Deixarém la *Lucrezia* per la semana próxima,

sino 'ls sab mal, ja que no 'm sigué possible assistir á la primera representació.

Próximament lo distingit pianista Sr. Albeniz, donará un gran concert en aquest teatro, fentnos saborejar algunas de sas més aplaudidas composicions.

ROMEA.

Res de nou aquesta senmana.

Pera la próxima s' anuncia l' estreno del drama en vers *Lo castell y la mastia*, original de 'n Conrat Roure.

TÍVOLI.

A tall de postres de la *Marina*, de D.ª Juanita y de totas las sarsuelas majors que interpreta la companyia Cereceda, se serveix cada nit en aquest teatro lo famós *Ki-ki-ri-ki*, traduït com se suposa al castellá, y que aixís y tot conserva aquell pebre que tenia en francés y en catalá, y que no podrà menos de tenir sempre, siga la que 's vulga la llengua á que 's traduheixi.

Lo públich se 'l sab de memoria; pero hi riu, celebrant lo bon desempenyo que li dona la companyia.

NOVEDATS.

Jenny á tot drap... ó á tota decoració de 'n Soler y Rovirosa.

Los plens menudejan, y 'ls diumenjes especialment, al teatro hi ha empentas.

¿Veritat, Sr. Tutau, que de aquestas se 'n ensopegan pocas?

Dilluns tindrà lloch en aquest teatro 'l benefici del distingit actor D. Miquel Pigrau, posantse en escena l' indicat melodrama *Jenny* y estrenantse ademés una pessa del Sr. Ayné y Rabell, titulada *De pares á fills*.

Donadas las simpatías ab que conta 'l beneficiat, y 'ls atractius de la funció, es de creure que 'l teatro estaré plé.

CATALUNYA.

L' estreno de la senmana es la sarsueleta titulada: *Tita*, lletra de Saenz y Lamira y música del mestre Marqués.

Es una obreta entretinguda, divertida á ratos, y que va obtenir aplausos.

En l' execució 's distingiren la Srta. Campos y 'ls Srs. Bosch y Palmada.

Dilluns celebrá 'l seu benefici la Sra. Alverá, y com las obras que 's posaren en escena no tenían música, l' orquesta, dirigida pèl mestre Lopez, amenisá 'ls intermedis tocant algunas pessas notables.

La novetat del benefici consistía en lo debut de la nena Pepeta de Nestosa, filla de la beneficiada, que prengué part en *Las cuatro esquinas*, donant probas de molta precocitat.

La Sra. Alverá sigué objecte de felicitacions, aplausos y regalos.

CALVO Y VICO.

Diumenje va posarse *Margarita de Borgoña* á la tarde y *La Inquisición por dentro* al vespre. Roba vella.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

També 'l diumenje 's doná funció d' opera, cantantse al vespre *La Favorita*, en la qual debutá lo tenor catalá Sr. Roure, que no deixa de pos-

sehir excelents qualitats, que li valdrán renom y fortuna si sab avalorarlas ab l' estudi.

Lo públich li aplaudí la romansa del acte primer, y en l' ultim acte li tributá una ovació.

Apliquis lo Sr. Roure, que l' art lírich es propietat no dels que tenen véu tant sols, sino dels que tenint veu, saben valerse'n.

TEATRO CIRCO EQUESTRE.

Lo benefici de la simpática Italia Giorgio, artista italiana traduhida al espanyol, li valgué diumenje en la *Carmen* una carinyosa ovació que 's manifestá ab una verdadera pluja de flors.

Aixó y molt més se mereix la distingida artista.

N. N. N.

UNA SORT.

—Si treya la lotería tot lo mon recorreria — me deya sempre en Ramón.

Conseguit lo que volia, la *grossa* va treure un día y va marxá al altre mon, puig lo matá l' alegría

Ja patia una afecció que á ningú infundia pò, encar qu' era inveterada; pero un premi aixís tant bó

li causá tal emoció, que sa laringe danyada li va interessá 'l pulmó.

Poch ans del suspir darré, ab gran fatiga 'm digué:
—Tot ha estat pólvora en salvas: jo volia fè y desfè trayent la grossa, donchs bè, me 'n vaig, noy, cap á fer malvas sens saber cóm ni perqué.

Desde llavors m' esgarrifa la nacional.. enganyifa que se celebra en Madrit, que 'ns fan pagá' á gran tarifa, quan més mata que revifa, puig sovint fan mal profit los diners trets en la rifa.

P. TALLADAS.

Divendres, quan sortirá 'l present número, s' haurá ja celebrat la manifestació obrera, causa per uns de molta alegría, per altres de molt temor, y per mí, de la més completa tranquilat.

HUELGA FORSOSA.

(ENTRE ESCURA BUTXACAS.)

—¡Home! 'Ns hi vam haver de declarar per forsa. ¿Veus que 'ls que anavan pèls carrers no tenen quartos, y 'ls que 'n tenen no 's van moure de casa?

LA HUELGA Y L' AJUNTAMENT.

(ENTRE GENT QUE 'LS CONEIX.)

—No tinga pòr que 'ls concejals s' hi declarin may en *huelga*.

—¡Oh, es clar! ¡Com qu' ells no necessitan *demanar* augment de jornal, y treballan quan, com y de la manera que volen!...

Per vendre rams de quincalla,
fets ab papers de colors
per qué s'ocupan las taulas
de la Rambla de las Flors?

¿Saben per qué? Perque coneix als nostres obrers, y responch en absolut de la seva sensatés.

Jo no hi fet provisions, com molts pussilánimes que tant fàcilment se deixan influhir per aquells que, no tenint res més que fer, s' entretenen á alamar, com si tractessin d' engreixar lo caldo dels reaccionaris. Los obrers son dignes de's drets polítichs que ha conquistat la nació, y saben fer us d' ells com lo qui més, en defensa de las sevas aspiracions.

* * *

Per aixó, desd' ara, es á dir, anticipadament, los felicito per la seva sensatés.

Y no extranyin que escriga avants de la manifestació lo que vostés han de llegir després que aquesta siga celebrada, per una rahó que compendrán desseguida.

¿Qui son los que imprimeixen LA ESQUELLA? Caixistas y maquinistas.

¿Y qué son los maquinistas y caixistas? Obrers.

¿Y á qué 's dedican los obrers lo dia primer de maig? A fer una manifestació, abstenintse de treballar.

Vels'hi aquí explicat perquè LA ESQUELLA DE LA TORRATXA s' ha vist obligada á adelantar un dia la seva confecció, y no pot donar compte dels successos del dijous.

¿Van reparar quin vent més fort dissapte de la senmana passada?

Era un vent divertidíssim, tant, que de una bufada se 'n va endur gran part de la teulada del Palau de Agricultura, situat en lo Parch.

Pero tranquil·lísense, que no hi ha noticias de que se 'n haja endut al conservador de aquells edificis, Sr. Pirozzini.

Ni las patillas de un cert ex-arcalde molt conegut.

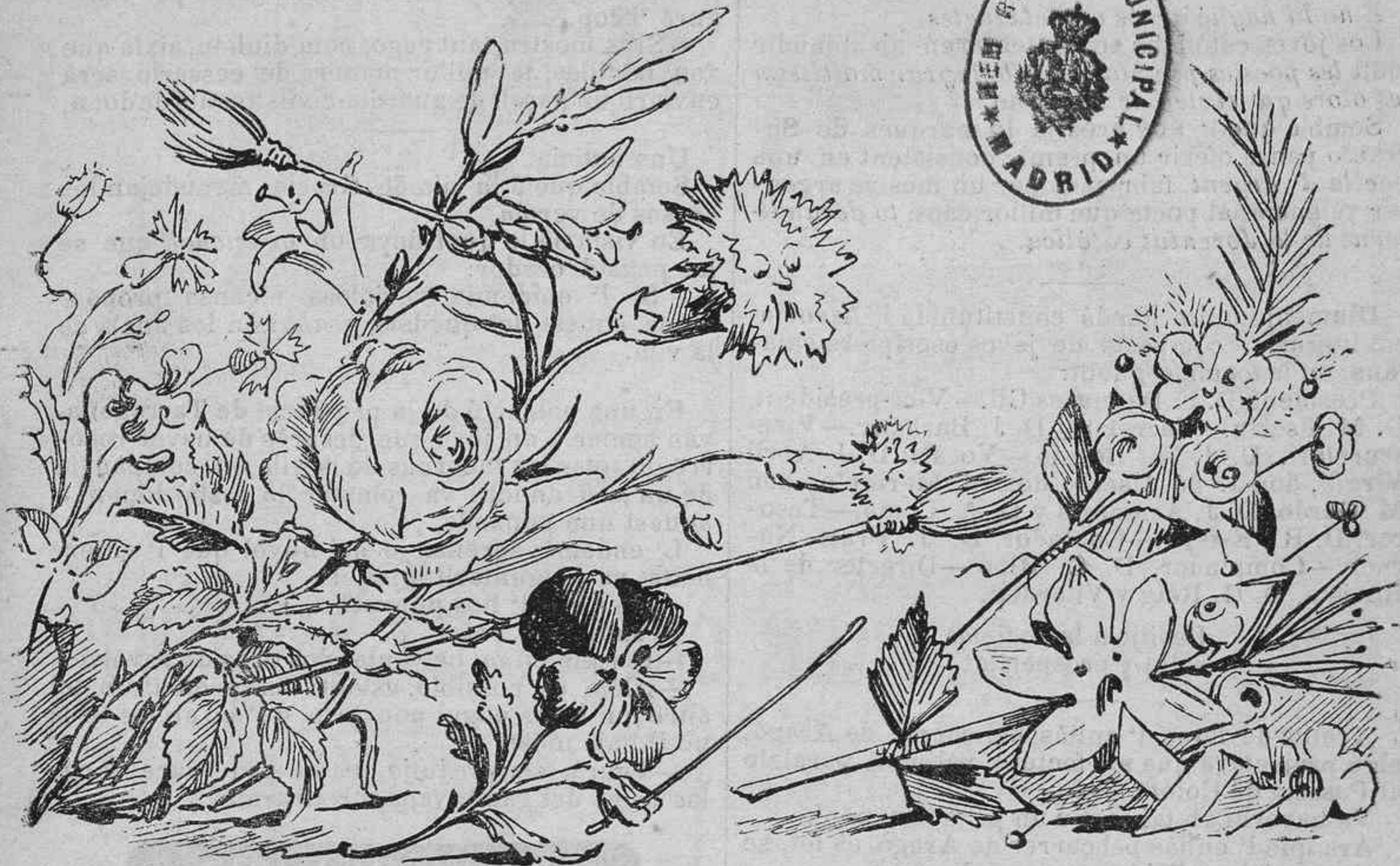
Tarrassa 's prepara á celebrar dignament la festa major, efectuantse entre altras festas un gran certamen literari, que tindrà efecte 'l dia 7 de juliol.

He vist lo Programa convocatoria que s' ha publicat en *La Renaixensa*, en *La Correspondencia de Barcelona* y altres periódichs, y que sento no poder reproduhir per sa molta extensió, en lo qual s' ofereixen 18 premis distints á treballs en prosa y en vers.

Los escriptors que vulgan tenir coneixement de las condicions del certamen, poden dirigirse á la Secretaria del Ateneo tarrassense, y á volta de corréu se 'ls remeterá un exemplar de dit Programa-convocatoria.

Las societats corals feya temps divididas, están estudiant la manera de tornarse á unir.

LA VERITAT.

¡Ay si un día las flors puras
se comensan á empipá!...
¡Pobras toyas papereras!
¡quina matansa n' hi haurá!

Es la moda corrent.
Reunir lo dispers.
Fins ara ho han fet los Foments, las Societats d'excursions y algunas altras entitats, de las quals n' hi havia duas, com de casi tot lo qu' existeix en la nostra terra.
Las societats corals no havían de ser menos, may siga sino porque ellas cultivan l' armonia.

Una qüestió d' etiqueta.
L' adquisició per l' Ateneo barcelonés del quartel de la Guardia-civil, situat en la Rambla del mitj, está entretinguda, á causa de que 'ls dos arquitectos, nombrats l' un per l' Ateneo y l' altre per l' Estat, no troban la manera de reunir-se.
L' arquitecto del Ateneo, diu:—Que vingui 'l del Estat á casa meua, que jo soch més vell.
Y 'l del Estat replica:—Jo represento al govern qu' es més vell que l' arquitecto del Ateneo.
Y passen días y senmanas, y l' entrevista dels dos arquitectos no s' efectúa.
Escoltin, aixó de veure qui t' de cedir, ¿no podrian fers'ho á palletas?

La empresa del tranvía va treure dissapte las jardineras d' estiu.
Y 'l diumenje va posarse á fer fret.
La primavera es molt capritxosa, y l' empresa del tranvía encare més.
¡Vivan las pulmonías!

Sembla que á la Casa gran s' está tramant una conjura contra l' arcalde.

Hi ha molt xiu-xiu entre 'ls regidors, moltas miradas d' inteligencia, y algún que altre ullet de gayrell.

Per lo tant, Sr. Maciá, si m' ha de creure á mí, fassi lo que vaig á dirli, y porque se 'n recordi, li diré en vers:

Un día de lluna plena
se 'ls emporta á Miramar,
y aixís que la lluna s' alsí,
—¡Aixó es la lluna! 'ls dirá.

Diumenje á la tarde 's va veure plé de gom á gom lo concert que doná l' Associació musical de Barcelona, en l' hemicicle del Palau de Ciencias del Parch.

Las pessas del programa alcansaren una execució notabilíssima, baix la direcció dels mestres García Robres y Rodríguez Alcántara, qu' encare que 's diguin Rodríguez y García son cataláns.
No hi ha que dir si 'l públich va entussiasmarse.
Música clássica, ben tocada y de convit: ¡tres vegadas ganga!

Lo tenor Salto ha fet ja la maleta y se 'n ha anat á Sicilia.

Una frasse que vaig recullir l' altra nit en los corredors del Liceo, en una conversa que sostenian dos filarmónichs:

—A pesar de tot, lo tenor Salto t' véu.
—Véu sí; pero no t' vot.

La Joventut católica celebrá diumenje 'ls Jochs florals de les boynes.

L'acte tingué efecte en lo saló del Restaurant del Parch.

E no hi hagué arrós ab petxinetes.

Los joves catòlics se contentaren ab aplaudir molt les poesies premiades é ab flayrar moltíssim les olors qu' eixien de la cuyna.

Sembla que l' any pròxim lo marqués de Serraulo pensa oferir un premi, consistent en una paella d' argent, fabricada per un mestre argenter valencià, al poeta que millor canti lo decandiment de la Joventut catòlica.

Diumenje últim quedá constituhida l' Associació literaria, composta de joves escriptors catalans, en la forma següent:

President, D. F. Dalmases Gil.—Vice-president, D. M. Escriu.—Secretari, D. J. Barbany.—Vice-secretari, D. J. M.ª Bernis.—Vocals: D. J. Abril Virgili, don J. de Usera, don M. Marinelo, don M. Gardó, D. J. Asmarats y D. A. Coma.—Tesorero, D. R. Estapé.—Contador, D. J. Prats Nayah.—Comptador, D. C. Ribó.—Director de la Revista, D. G. Reig y Vilardell.

Desitjo á la societat salut y prosperitat.

Avants de ferse l' enllás pèl carrer de Aragó, algú projectava que s' efectués pèl moll paralelo al Passeig de Colón.

Va haverhi ab tal motiu un gran escàndol.

Ara que l' enllás pèl carrer de Aragó es fet, se 'n fa un altre pèl Port, y ningú diu res.

Las tretas de la empresa del ferrocarril de Fransa fan com los frares: van á parells.

Encare recordo la *copla* de una sarsuela, qual títul he olvidat, que diu aixís:

«Niñas que á vender flores
vais á Granada:
no paséis por la sierra
de la Alpujarra,
que hay un bandido
que de todas las niñas
saca partido»

Aquest *bandido* de que parla la sarsuela déu haverse trasladat á la cordillera del Tibi-Dabo, prenent la forma més que d' home de mandril, si hem de creure las hasanyas que d' ell se contan, hassanyas que han sembrat lo terror en la comarca.

Lo *mandril* del Tibi-Dabo, persegueix á las donas encarrissadament: se posa al aguayt detrás de un marge, y quan ne veu una, siga jove siga vella, siga guapa siga llejja, s' hi tira á sobre com un esparver.

La guardia-civil va donar, fa pochs días, una batuda per la montanya y arribá á descubrir la cova del mónstruo; pero la fiera no s' hi trobava.

Una senyora de certa edat, al enterarse pèls periódichs, de aquests successos, no va poder reprimirse, y exclamá:

—¡Pobre home!

—Pero senyora...—van observarli ab tó de convenció —¿qu' está dihent?

—Res; dich, pobre home, aplicantli la máxima aquella de certs tractadistas de dret penal que diu:—Odía 'l delictu y compadeix al delinquent.

Un altre, en vista del fracás que ha tingut la persecució, proposava una estratagema per assegurar 'l cop.

—Si 's mostra tant cego, com diuhen, aixís que veu faldillas, la millor manera de cassarlo será enviarli un parell de guardia-civils vestits de dona.

Una noticia.

Sembla que á la vila de Gracia menudejan los cassos de verola.

En vista de lo qual deya un *graciench* que se las pega d' orador:

—Si l' epidemia variolosa alcanza proporcions, aquest fet quedará *grabat* en los anals de la vila.

En una població de la provincia de Tarragona, van agafar á un jove que després de haver recorregut totas las tabernas de la vila en companyia de un seu amich, va rematar la festa donant á aquest una punxada.

L' endemá, serenat ja del núvol que l' entorbó, va preguntarli 'l jutje:

—¿Per qué l' has punxat?

Resposta del prés:

—Perque ell m' ha ventat dos tiros de revólver.

—¿Cóm es possible, estant tan prop l' un del altre qu' hajas pogut punxarlo, qu' ell ab los tiros no t' haja tocat?

—Veurá, senyor jutje, es que al veure sortir las balas del canó, vaig enretirarme.

Un marit gelós, á la més petita aprensió sobre la fidelitat de la seva dona, agafa un bastó y las hi mesura sense pietat.

Gracias á una rauixa tan pesada, casi no passa día sense donarli una pallissa.

Un día, durant l' operació de tréureli la pols de la esquena, arriba una visita.

—L' amo no reb: está ocupat.

—M' esperaré.

—Miri que la cosa va una mica llarga—observa 'l criat.

—¿Y la senyora tampoch reb?

—¡Ah! aqueixa sí... ¡y en gran escala!

Un quèntet de Quaresma.

Lo senyor rector, que disfruta més sentat á la taula que no pas dret davant del altar, está despatxant, plé de delicia, un capó rostit.

Tot de un plegat la majordona l' interromp tota esglayada:

—¡Ay, senyor rector!...

—¿Qué hi há?

—Fins ara no m' hi recordat de que avuy es de juni.

Lo rector, altament contrariat:

—¡Bestia, més que bestia! Aqueixas cosas no 's diuhen fins després de haver dinat.

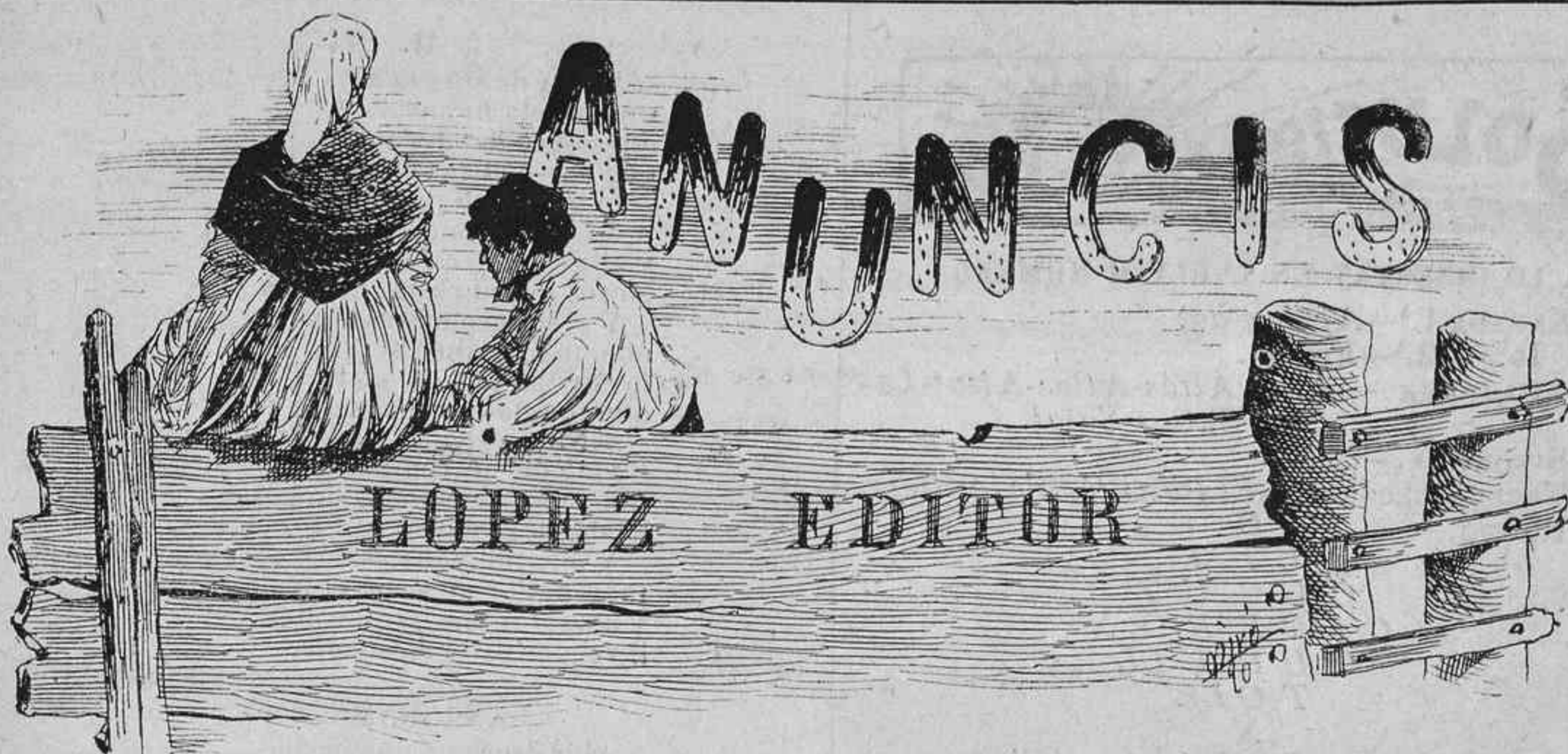
La senyora pegant una llambregada á la minyona, que feya poch s' havia segut á una cadira:

—¿Qu' es aixó Marieta? ¿Ja está pesant figas?

La criada, despertant y alsantse:

—Ja ho sab, senyoreta: jo no hi sé estar sense fer res.

LIBRERÍA ESPAÑOLA

RAMBLA DEL MITJ, N.º 20

Obra nueva de A. DUMAS (hijo)

AVENTURAS DE CUATRO MUJERES Y UN LORO

Dos tomos en 8.º, Ptas. 2.

¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

por D. MANUEL ANGELON

Un tomo en 8.º, con una preciosa cubierta al cromo, pesetas 3.

ESPINAS DE UNA FLOR...

Segunda parte de ¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA INSPIRADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

por D. MANUEL ANGELON

Un tomo en 8.º, con una preciosa cubierta al cromo, pesetas 3.

F. SALAZAR Y QUINTANA

POESIA DEL PORVENIR

CON UNA CARTA-PRÓLOGO DE

D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL

ILUSTRACION DE F. GOMEZ SOLER

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

Romances de Corte y Villa

PRÓLOGO

ILUSTRACION

DE

DE

FEDERICO SOLER (PITARRA)

DIEGUEZ, VAZQUEZ Y GOMEZ

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

EUGENIO ANTONIO FLORES

TRATA DE BLANCAS

NOVELA SOCIAL

Un tomo en 8.º con ocho láminas intercaladas en el texto, Ptas. 3.

EL DUQUE DE ALCIRA

NOVELA ORIGINAL

POR

RAMON DE NAVARRETE

Un tomo en 8.º, Ptas. 3

LOS

MALHECHORES DE MADRID

por D. MANUEL GIL MAESTRE

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

J. VANCELLS Y MARQUÉS

EL DUQUE DE CIEMPOZUELOS

NOVELA DE COSTUMBRES ESPAÑOLAS CONTEMPORÁNEAS.—2 tomos en 4.º, Ptas. 7.

DRAPETS AL SOL

PER C. GUMÁ

Ilustrats de M. MOLINÉ

Preu 2 ralets.

LA PRIMERA NIT

PER C. GUMÁ

Ilustrada de M. MOLINÉ

Preu 2 rals.

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

PER C. GUMÁ

Ab ilustració de M. MOLINÉ

Preu 2 rals.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ar-bre-da.*
2. ID. 2.ª—*Pes-sa.*
3. ANAGRAMA.—*Atlas Atlas-Atlas-Altas-Latas-Saltas-Salat.*
4. SINONIMIA.—*Costa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*El Postillón de la Rioja.*
6. ROMBO.—

C
C I T
C U C U T
C I C E R O N
T U R U L L
T O L L
N

7. GEROGLÍFICH.—*Per bolsistas, la bolsa.*

XARADAS.

I.
SONET.

La *Tres-hu invers-tercera*, qu' es molt maca,
pero que 'l treballar la fa estar seca,
molt bè *dos-tres* y 's guanya bè la teca,
en un teatro que hi vá gent de casaca.

L' acompanya sa mare, que 's diu Paca,
bona dona y de ser *cinch-cinch* no peca,
abdós han corregut la seca y meca,
trobant contracta en qualsevol barraca.

La noya es molt *total* y tè palica
y *hu-dos-tres* ab sa gracia, que no es poca,
á tots aquells en que ella molt hi suca.

Y sent *dos-tres-quart-quinta*, bè s' explica
que tingui enamorat algún tanoca,
quen quan ella ab aquests l' ull may acluca.

J. ALAMALIV.

HOME PREVINGUT...

—Aném, aném cap á casa,
que l' atmósfera es sombría:
porto un paraguas flamant
y potser se 'm mullaria.

II.

A sota de una *total*
una nineta hi havia
que sobre del devantal
una *dos-quatre* tenfa.

Jo que soch molt curiós,
prop de ella me 'n vaig anar,
y ella: ¡Quí *tres!* va exclamar
girant lo seu rostre hermós.

Y al toparme cara á cara
ab aquell blanch serafi;
lo cor tan fort me glafi
que 'm glateix pensanthi encare.

—No s' espanti, soch un home,
li vaig dir ab veu melosa,
que quan veu donas no gosa
felshi *hu* gastalshi cap broma.

Y ella 'm digué:—Sent aixís
mon pudor no se ha d' abatre;
y assentantme ab son permís,
li vaig tocar la *dos-quatre*.

LLUÍS ORELLUT.

ANAGRAMA.

Ahir escrigué una carta
á *Tot*, hont viu mon germá,
qu' es un dels bons quinquillaires.
perque prompte, sens tardar,
de *tot* guarnidet m' envihi
un vano contra 'l *total*.

CATÓLICH.

ACENTÍGRAFO.

En lo poble de Mongat
varen trobá assassinat
lo noy gran del Sr. Quím.
Per fallo del Tribunal,
un *total* está en *total*
per ser l' autor d' aquest crim.

J. PRATS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
7 9 4 3 2 8 6 9.— " " "
7 3 4 6 5 2 8.— " " home.
2 5 3 6 3 4.— " " dona.
1 2 3 4 9.— " " "
2 3 2 9.— " " "
6 3 5.— " " un home.
1 5.—Una herba.
6.—Consonant.

JO Y TÚ.

CONVERSA.

—Mercé.
—¿Qué?
—Una amiga tèva á la nit á las deu, me va dar aixó
per tú.
—¿Quí era? ¿la Carmeta?
—No.
—¿Donchs quí? digas.
—Fa poch rato que t' ho he dit.

PIRRARAS LLUM Y C.^a

GEROGLÍFICH.

LO
+
ITI
L
perlas
G I R R
:
PIII
:
PII

ESCOLÁ PETIT.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.